

Zsidó Ferenc

EGY JUBILEUM MARGÓJÁRA

1997 októberében, huszonöt évvel ezelőtt kezdte pályafutását a *Székelyföld* kulturális folyóirat. Kimondva egyszerre soknak és kevésnek is tűnik a huszonöt év. Kevésnek, mert a kulturális lapok piacán még így is a fiatalabbak – bár már „beérkezettek” – közé tartozunk; soknak, mert az elmúlt időszak elég volt arra, hogy beírjuk magunkat a köztudatba, hogy kifelé is tudatosítsuk: a Székelyföldön is van irodalom/kultúra. A folyóiratot már indulásától kezdve a nyitottság jellemezte, így válhatott az Csíkszereda, Hargita megye, a Székelyföld nagykövetévé.

A huszonöt év alatt megszakítás, kihagyás nélkül minden évben megjelent a 12 lapszám, tehát 300 *Székelyföld* jelent meg eddig: lassan egy kisebb könyvtárnyi. Fegyvertényként már ez is elég, hát ha még megpróbáljuk számba venni a sok rendezvényt, könyvbemutatót, kiszállást (beszállást, átszállást...)!

Ha már az idő szubjektív érzete szóba hozódott, az is jelzi, milyen hosszú idő a 25 év, hogy az alapító csapat némiképp átalakult, ezzel együtt a lap arculata úgy változott, hogy hű maradt önmagához. Nyilván, olykor elhangzik, hogy semmi sem olyan, mint a „hőskorban”: nem is lehet, mert nagyot változott a világ körülöttünk, ahhoz, hogy időszerűek lehessünk, reagálnunk kellett ezekre a változásokra.

A *Székelyföld* mindig egyensúlyra törekedett. Ez ugyan olykor azt jelenti, hogy a konzervatívok számára túl szabadelvűek vagyunk, a szabadelvűek számára meg konzervatívok (avagy: a székelyek számára nem elég székelyek, a nem székelyek számára túlságosan azok...), az elit számára köznapiak, a köznapiak számára pedig elitek: ezt a kettősséget tudatosan vállaljuk, és fenntartjuk a jövőben is.

Jómagam két éve vagyok a lap élén: átvettem egy örökséget, amit csupán tovább kell vinni, ami ugyanakkor kötelez is. Az alapító csapat fölépített egy intézményt, mely mondhatni önjáró, de azért egyengetni kell lépteit. Az 1990-es években egyre-másra jelentek meg és tűntek el lapok az erdélyi médiapiacra, munkatársai eltökéltségének köszönhetően a *Székelyföld* azonban nem bizonyult tiszavirág-életűnek (pedig

nagyon hamar nyilvánvalóvá vált, hogy nehezebb megtartani egy lapot, mint létrehozni). Az azóta eltelt huszonöt év alatt jelentősen átalakultak a médiafogyasztási szokások, s bár a *Székelyföld* stabil előfizetőgárdával rendelkezik, és intézményi struktúrája is megbízható, gondolnunk kell a jövőre, meg kell szólítanunk a holnap olvasóit is.

Az irodalom, a néprajz, a történelem – úgy általában véve a kultúra – szent fölöslegesség, melynek értékét nem lehet pénzben kifejezni, sem hatását fiskális módszerekkel mérni. Mégis ad valami állandóbbat, mint ami a napi rutin – valami fogódzót. Ezért hisszük, hogy a jövőben is lesz létjogosultsága a *Székelyföld*nek. Nem szólít meg és nem is fog megszólítani nagy tömegeket: de a kultúra sosem volt tömegjelenség, inkább a kevesek kiváltsága, így épp e kevesek felől fejt ki társadalmi hatását. A *Székelyföld* nem kíván versenyezni a színes magazinok szenzációival, de a maga szerény eszközeivel igyekszik képet alkotni a kortárs irodalomról, értelmezni, elemezni az erdélyi, székelyföldi társadalmi/kulturális valóság főbb aspektusait, levonva a múltból fakadó tanulságokat, a jelen folyamatait modellezve.

Ehhez kérjük olvasóink támogatását a következő huszonöt évben is!

Ferenczes István Kányádi Sándorral, a '90-es években